

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **Z. M.**, zastoupeného Mgr. Luděkem Růžičkou, advokátem se sídlem Havlišova 15, Brno, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Brno**, se sídlem Koliště 17, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 10. 8. 2011, č. j. 2804-147/2011-010100-21, č. j. 2804-251/2011-010100-21 a č. j. 2804-254/2011-010100-21, **se zrušují** a věci **se vrací** Celnímu ředitelství Brno k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na účet jeho právního zástupce Mgr. Luděka Růžičky, advokáta, se sídlem Havlišova 15, Brno, náklady řízení ve výši 10 200,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobami podanými zdejšímu soudu dne 18. 11. 2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2011, č. j. 2804-147/2011-010100-21, č. j. 2804-

251/2011-010100-21 a č. j. 2804-254/2011-010100-21, kterými byla zamítnuta žalobcová odvolání a současně potvrzena rozhodnutí Celního úřadu Břeclav (dále jen „správce daně“) ze dne 24. 11. 2010, č. j. 25582-146/2010-021100-021, č. j. 25582-250/2010-021100-021 a č. j. 25582-253/2010-021100-021 (dále jen „platební výměry“). Těmito platebními výměry byla správcem daně uložena žalobci povinnost odvést ze zboží – benzin automobilový 95 Eurosuper na účet správce daně částku cla, spotřební daně a daně z přidané hodnoty v celkové výši 482 500,07 Kč, 489 367,- Kč a 489 367,- Kč.

[2] Usnesením zdejšího soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 30Af 177/2011-10, bylo rozhodnuto o spojení věcí vedených pod sp. zn. 30Af 177/2011, 30Af 281/2011 a 30Af 284/2011 ke společnému řízení a jejich následnému vedení pod sp. zn. 30Af 177/2011. Důvodem jejich spojení bylo uplatnění stěžejní námitky nepřezkoumatelnosti (v tomto rozsudku bod III.A).

[3] Žalobce se v těchto věcech domáhá vydání rozsudku, kterým by byla rozhodnutí žalovaného i jím předcházející rozhodnutí správce daně zrušena, věci byly vráceny žalovanému k dalšímu řízení a žalovaný byl zavázán k povinnosti uhradit náklady řízení, a to na účet právního zástupce žalobce.

II. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[4] Z konkrétních okolností přezkoumávané věci považuje soud za podstatné chronologicky zdůraznit následující skutečnosti.

[5] Dne 24. 11. 2010 vydal Celní úřad Břeclav platební výměry č. j. 25582-146/2010-021100-021, č. j. 25582-250/2010-021100-021 a č. j. 25582-253/2010-021100-021, kterými žalobci vyměřil z dovezeného zboží (benzin automobilový 95 Eurosuper) dovozní clo, spotřební daň a DPH. Dle správce daně vznikl celní dluh v okamžiku, kdy bylo dovezené zboží odňato celnímu dohledu, v přezkoumávaných věcech dne 14. 11. 2003 a 11. 12. 2003. Za toto jednání byl žalobce odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, č. j. 39 T 10/2005-9474, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 2008, č. j. 5 To 85/2007-10.646. Žalobce se tak stal společným a nerozdílným dlužníkem ve smyslu ustanovení § 240 odst. 3 písm. b) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „celní zákon“).

[6] Proti označeným platebním výměrům podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, ve kterých shodně namítal, že rozhodnutí byla nesrozumitelná, neurčitá a neplatná, neboť neobsahovala základní náležitosti dle ustanovení § 32 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ale ani obecné náležitosti ve smyslu ustanovení § 34 a následujících zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „občanský zákoník“). Dále mělo dojít k nesprávné aplikaci všech použitých hmotněprávních daňových předpisů, tj. zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „starý zákon o dani z přidané hodnoty“), zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), zákona č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „starý zákon o spotřebních daních“), zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o spotřebních daních“) a celního zákona, neboť žalobce nebyl dlužníkem ve smyslu ustanovení § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona. Žalobce konstatoval, že součástí správního spisu sice je pravomocný trestní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, č. j. 39 T 10/2005-

9474, ale ani trestní soud nebyl schopen popsat a prokázat jednání, které je žalobci kladeno za vinu. Nebyl totiž opatřen ani jeden důkaz, který by vinu prokazoval. Proti rozsudku bylo tehdy žalobcem podáno dovolání k Nejvyššímu soudu. Dle žalobce nebyl žádný důkaz opatřen ani v řízení daňovém. Dokazování tedy nebylo provedeno zákonným způsobem a došlo k porušení ustanovení § 2 odst. 1, 2, 3, 9, § 31 odst. 1, 2, 4 zákona o správě daní a poplatků. Správce daně byl navíc podjatý a zneužil své pravomoci. Na závěr žalobce zmínil, že právo vyměřit mu daň již zaniklo, neboť je nepřijatelné, aby mohly být daně vyměřeny v libovolné lhůtě. Tak bylo tedy porušeno ustanovení § 268 celního zákona a ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků.

[7] O odvolání žalobce proti výše uvedeným rozhodnutím celního úřadu rozhodl žalovaný žalobou napadenými rozhodnutími ze dne 10. 8. 2011, č. j. 2804-147/2011-010100-21, č. j. 2804-251/2011-010100-21 a č. j. 2804-254/2011-010100-21, tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

III. Obsah žalob

[8] V podaných žalobách žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, založená na podstatných vadách řízení a vydaná v rozporu se zákonem. Navrhuje rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správce daně zrušit, věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení a zavázat žalovaného k povinnosti uhradit náklady řízení. K tomu uvádí následující námitky:

III.A Námitka nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost

[9] Žalobce namítá, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, neboť správce daně stanovil platebním výměrem clo, DPH a spotřební daň v určité výši. Žalovaný rozhodnutí správce daně potvrdil, přičemž však rozhodoval o zcela jiné dani, neboť v jeho rozhodnutích se objevilo clo, DPH a spotřební daň ve zcela jiné výši.

[10] Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za vnitřně rozporná a nesrozumitelná i pokud se týká okamžiku vzniku celního dluhu, kdy žalovaný v žalovaných rozhodnutích uvádí rozdílná data vzniku celního dluhu. Podle žalobce tak není najisto postaveno, kdy došlo ke vzniku celního dluhu. Stejně tak není dle žalovaného postaveno najisto, zda byla žalovaným a správcem daně použita správná sazba spotřební daně dle ustanovení § 48 zákona o spotřebních daních.

III.B Námitka prekluze práva vyměřit daň

[11] Stěžejní námitka uplatněná v žalobách se týkala prekluze práva vyměřit daň. Žalobce má za to, že žalovaný v jeho věci nesprávně aplikoval ustanovení § 268 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „celní zákon“). Nesprávně tedy dospěl k závěru, že právo k vyměření daně žalobci nezaniklo a rozhodnutí správce daně nezrušil.

[12] Ustanovení § 268 odst. 3 celního zákona pozbylo ke dni 30. 4. 2004 platnosti, neboť od tohoto okamžiku začalo v České republice platit nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává Celní kodex Společenství, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „celní kodex“). Od 1. 5. 2004 tedy neměly procesní úkony, dle kterých mělo dojít k přetržení prekluzivní lhůty (ve smyslu ustanovení § 268 odst. 3 celního zákona), hmotněprávní oporu k tomu, aby běh lhůty přetrhly. Ustanovení § 268 odst. 3 celního zákona

totiž již nebylo součástí platného práva. Pokud by správce daně učinil takový úkon do 30. 4. 2004, měl by takový úkon účinky podle ustanovení § 268 odst. 3 celního zákona, tj. prodloužil by lhůtu do 31. 12. 2007. Po 30. 4. 2004, ale již procesní úkony takové účinky mít nemohou. Vstupem do Evropské unie se platnost a přerušení prekluzivní lhůty měla odvozovat výhradně od celního kodexu. Na tom nic nemění ani hmotněprávní charakter ustanovení § 268 celního zákona.

[13] Postup, kterým by mohla být tříletá subjektivní prekluzivní lhůta neustále prodloužována, narušuje právní jistotu daňových subjektů. V případě žalobce tato nejistota trvala k okamžiku podání žaloby již 7 let. Takový postup nemůže obstát nejen na poli jednoduchého práva, ale zvláště na poli práva ústavního. Dochází totiž k porušení práva na spravedlivý proces a rovného postavení subjektů ve správním řízení. Dle žalobce je nutné vyměřit daňovému subjektu daň v subjektivní prekluzivní lhůtě, která v daňovém řízení činí 3 roky. Jiný postup považuje žalobce za libovůli zákonodárce.

[14] Dále žalobce namítá, že úkony, o které se žalovaný opírá jako o úkony přetrhávající prekluzivní lhůtu, nebyly učiněny v řízení o této dani. Aby mohl mít úkon účinky ve smyslu ustanovení § 268 odst. 3 celního zákona (nebo i účinky ve smyslu ustanovení § 48 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků), musí být proveden v tom kterém individuálně určeném a zahájeném řízení. Dané úkony tedy nemohly přetřhnout lhůtu pro vyměření daně; navíc ani neměly kvalitu úkonů, které by byly sto přetřhnout běh lhůty. Ve všech podaných žalobách žalobce popisuje jednotlivé procesní úkony a rozvádí důvody, proč tyto úkony nejsou způsobilé běh lhůty přetřhnout.

[15] Dle žalobce tedy žalovaný nesprávně vyložil ustanovení § 268 celního zákona a tímto postupem bylo zasaženo do práv garantovaných čl. 11 odst. 5 a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

III.C Námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů

[16] Dle žalobce se žalovaný v odvolacím řízení nevypořádal se všemi námitkami, které žalobce uvedl v odvoláních. Napadaná rozhodnutí jsou tedy nezákonná, neboť bylo porušeno ustanovení § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „daňový řád“), popř. dřívější ustanovení § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků.

[17] Je tomu tak proto, že v bodě 5 podaných odvolání namítal žalobce podjatost správce daně, dokonce hraničící se zneužitím pravomoci úřední osoby. Tuto výtku však správce daně ani žalovaný nijak nereflektovali. Tímto způsobem porušili nejen ustanovení § 116 odst. 2 daňového řádu, ale také ustanovení § 77 tohoto zákona.

[18] Škoda, která vznikla, měla být řešena buď v adhezním řízení v rámci trestního řízení nebo v řízení o náhradu škody v rámci pracovněprávního sporu, nikoliv ale řízení celním, resp. daňovým. Žalobce není daňovým subjektem, tedy osobou povinnou platit DPH a spotřební daň a současně není osobou, které vznikl celní dluh, a jež by měla povinnost uhradit dovozní clo. Žalovaný neuplatnil náhradu škody v probíhajícím trestním řízení a v podstatě celní řízení zneužívá k tomu, aby minimalizoval své vlastní pochybení. Postup správce daně je projevem libovůle, úmyslným účelovým zneužitím práva a vede k ekonomické a sociální likvidaci žalobce. Uvedené je o to závažnější, že řízení je vedeno jeho bývalými kolegy z Celního úřadu Břeclav; navíc podle přímých pokynů žalovaného.

[19] Žalobce byl za své nedbalostní jednání (ze dne 28. 12. 2003) propuštěn ze služebního poměru, neprávem odsouzen a nyní mu místo evidentních viníků byly vyměřeny spotřební daň a daň z přidané hodnoty. Správní orgány tak při vydání napadených rozhodnutí postupovaly v rozporu se zásadou ne bis in idem.

[20] Dále žalovaný nevypořádal odvolací námitku, že rozhodnutím správce daně došlo k porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

III.D Námitky vztahující se k náležitostí rozhodnutí o vyměření DPH

[21] Žalobce se domnívá, že není a ani nebyl osobou povinnou platit daň ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 starého zákona o dani z přidané hodnoty.

[22] Pokud žalovaný v odůvodnění argumentuje tím, že žalobce je osobou, která byla povinna platit DPH z titulu dovozu zboží s poukazem na ustanovení § 323 odst. 1 a § 240 odst. 3 celního zákona, pak správní orgány měly podle ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků [dnes ustanovení § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu] povinnost ve výroku rozhodnutí uvést právě i celní zákon, což ale neučinily.

[23] Platební výměry správce daně i rozhodnutí žalovaného jsou tedy ve smyslu ustanovení § 32 zákona o správě daní a poplatků pro absenci základní náležitosti rozhodnutí neplatné. Není-li z výroku rozhodnutí patrné, podle jakého právního předpisu bylo rozhodováno, je tím žalobci de facto znemožněno, aby proti aplikaci toho kterého ustanovení brojil relevantními odvolacími námitkami.

[24] Žalobce též nesouhlasí se stanoviskem žalovaného, podle kterého aplikaci ustanovení § 3 odst. 1 starého zákona o dani z přidané hodnoty vylučuje ustanovení § 42, § 43 odst. 2, 3 tohoto zákona a ustanovení § 323 odst. 1 celního zákona.

[25] Dále žalobce uvádí, že mu není zřejmé, zda byla správcem daně a žalovaným použita správná sazba daně. Z procesní opatrnosti tak žalobce namítá, že daň byla stanovena v nesprávné výši. Pokud na žalobce nelze vztáhnout výše uvedená ustanovení celního zákona, pak § 3 odst. 1 starého zákona o dani z přidané hodnoty vylučuje, aby byl povinen hradit DPH. To činí napadená rozhodnutí v této jejich části nepřezkoumatelná.

III.E Námitka vztahující se k náležitostí rozhodnutí o vyměření spotřební daně

[26] Jde o obdobnou námitku jako pod bodem III.D tohoto rozsudku. Žalobce se domnívá, že není a nebyl osobou povinnou platit daň ve smyslu ustanovení § 3 a § 18 starého zákona o spotřebních daních. Pokud žalovaný k odvolacím námitkám uvedl, že dovozuje povinnost k úhradě spotřební daně ze strany žalobce z aplikace celního zákona, měl opět tuto okolnost vyjádřit ve výroku rozhodnutí. To neučinil, neodstranil tento nedostatek v rozhodnutí správce daně a zatížil tak rozhodnutí správních orgánů zásadní procesní vadou.

III.F Námitky vztahující se k dlužnické solidaritě

[27] Žalobce se domnívá, že správce daně i žalovaný nesprávně aplikovali ustanovení § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona, když dovodili, že žalobce je dlužníkem.

Aby mohl být žalobce považován za dlužníka, musel by být dlužníkem ve smyslu ustanovení § 238 odst. 3 celního zákona. Žalobce se domnívá, že jím není.

[28] Žalobce trvá na tom, že nejprve mělo být postaveno najisto, kdo je původním daňovým dlužníkem, resp. dlužníkem, od něž je dlužnická solidarita žalobce odvozována. Takový postup vyplývá z ustanovení § 240 celního zákona. Jiný než zde naznačený postup by byl projevem libovůle správního orgánu a byl by v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[29] Žalobci nelze přičítat, že byl ve smyslu ustanovení § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona zúčastněn nezákonného odnětí zboží celnímu dohledu. Žalobce s odkazem na ustanovení § 240 odst. 1 celního zákona uvádí, že žádné celní prohlášení nepodal a neučinil ani žádný jiný právní úkon, na jehož základě by předmětné zboží neoprávněně získalo status českého zboží. Žalovaný nikdy nespecifikoval, jaký úkon žalobce ve smyslu ustanovení § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona učinil, protože žádný takový úkon neexistuje.

[30] Navíc žalobce uvádí, že správce daně měl vyměřit daň pouze jedním platebním výměrem všem solidárním dlužníkům. Byla by tak ošetřena práva solidárních dlužníků, kteří by v případě úhrady celého dluhu věděli, vůči komu požadovat regresivní náhradu.

III.G Námitky vztahující se k dokazování

[31] Aby mohl být žalobce považován za dlužníka, muselo by být v daňovém, resp. celním řízení, nesporně prokázáno, že se zúčastnil odnětí zboží celnímu dohledu a byl si vědom nebo si měl být vědom, že zboží je celnímu dohledu odjímáno. Správce daně ani žalovaný žádné důkazy v tomto směru neprováděli, ač jim to příkazovalo ustanovení § 31 zákona o správě daní a poplatků, popř. později ustanovení § 92 daňového řádu.

[32] Žalobce konstatuje, že součástí správního spisu sice je trestní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, sp. zn. 39 T 10/2005-9474, nicméně ten je důkazem toliko o vině a trestu. Ani trestní soud nebyl schopen popsat a prokázat jednání, které je žalobci kladeno za vinu. V průběhu celého trestního řízení nebyl vůči žalobci opatřen žádný přímý ani nepřímý důkaz o tom, že se jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil.

[33] Namísto řádného provádění dokazování, žalovaný i správce daně pouze přebírali odůvodnění z jiných rozhodnutí, a to z šesti předchozích rozhodnutí ze dne 12. 11. 2010 (žalovaným chybně uvedeno jako 12. 11. 2011), kde figurovaly otisky služebního razítka žalobce (pouze však kvůli jeho nedbalosti).

[34] Již v těchto starších věcech nebyly provedeny některé důkazy, a to zejména rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 26. 5. 2004, který žalovaný nijak nereflektoval, i když jde o rozhodnutí vyššího správce daně, které je pro něj podle ustanovení § 28 zákona o správě daní a poplatků závazné. Smysl ustanovení § 28 zákona o správě daní a poplatků pak netkví v tom, aby správce daně, resp. žalovaný byl vázán toliko rozhodnutím v daňovém řízení, ale v jakémkoliv řízení, v němž bylo příslušným orgánem rozhodnuto a toto rozhodnutí může osvětlit spornou otázku. V daném případě generální ředitel Generálního ředitelství cel rozhodl tak, že žalobce úmyslně nezneužil služební razítko. Tím, že správní orgány k navrženému důkazu nepřihlédly, postupovaly v rozporu s ustanoveními § 31 odst. 2, 4 a § 2 odst. 3 zákona o správě daní.

[35] Ve prospěch žalobce svědčily i další důkazy. Protokol č. 6023-09/06-0211-021 ze dne 18. 12. 2006, který je veřejnou listinou a plyne z něj, že žalobce vědomě žádné

kontrolní listy nepotvrdil otiskem svého služebního razítka. Protokol ze dne 3. 2. 2004, č. j. 24/04-0134-34-2, nazvaný jako „výsledek použití chemické nástrahové techniky“, z něhož plyne, že žalobce oproti jiným bývalým kolegům nepřišel do styku s nastraženými celními kontrolními doklady. Také označení těchto důkazů za účelové a irrelevantní svědčí tomu, že při zjišťování došlo k porušení ustanovení § 31 odst. 2 a § 2 odst. 1, 2, 3 zákona o správě daní a poplatků, když správní orgány postupovaly bez součinnosti s daňovým subjektem, v rozporu s právními předpisy, jakož i nepřihlížely ke všemu, co vyšlo v daňovém řízení najevo.

[36] Tyto důkazy sice nedopadají přímo na danou věc. Ovšem za použití argumentu a *minori ad maius* lze jednoznačně dovodit, že nedopustil-li se žalobce žádného úkonu, pro který by byl osobou ve smyslu ustanovení § 240 celního zákona v šesti starších věcech, kde bylo zneužito jeho služební razítko, tím spíše takovou osobou není v případech, kde šlo o razítka jiných celníků.

[37] Žalobce trvá na tom, že skutkový stav svědčí v jeho prospěch a v dané věci by nemusel být považován za daňového dlužníka z titulu ustanovení § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona. Žalovaný se tak měl přiklonit k výkladu mírnějšímu pro žalobce, což plyne ze zásady *in dubio mitius* (viz nálezný Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02). I kdyby tak žalovaný neučinil, měl se těmito skutečnostmi podrobně zabývat a provést další důkazy, např. svědeckou výpověď obžalovaného Zelinky. Ten jednoznačně v trestním řízení vypověděl, že ve skutečnosti se nezákonného odejmutí zboží celnímu dohledu účastnilo více celníků a že mu jméno žalobce – oproti jménům jiných celníků nic neříkalo. Žalovaný ignoroval základní indicie, které v trestním řízení vyšly najevo. Žalovaný svůj názor o tom, že žalobce participoval na odnětí věci celnímu dohledu opírá o domněnky, nepravdy či skutečnosti, které nemohly být důkazem, resp. jejich použitím vyvrací důkazní sílu důkazů žalobce (např. rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel).

[38] Žalovaný si na str. 9 napadených rozhodnutí při hodnocení důkazů odporuje. Na straně jedné odkazuje na dřívějších šest věcí dovozuje zavinění žalobce a na straně druhé, s poukazem, že šlo v těchto věcech o jinou daň, odmítá důkazy svědčící v jeho prospěch.

[39] Žalovaný si rovněž protirečí, když odmítl důkaz rozhodnutím generálního ředitele GŘC s poukazem na to, že nejde o rozhodnutí v daňovém řízení. To však platí i v případě trestního rozsudku, o který svá rozhodnutí opírá. Dle ustanovení § 28 zákona o správě daní a poplatků lze jako důkaz použít všechny okolnosti (rozhodnutí), která osvědčují spornou skutečnost.

[40] Důkazem v daňovém řízení může být toliko výrok trestního rozsudku, nikoliv jeho odůvodnění, na které se žalovaný opakovaně odvolává. Tímto žalovaný zásadně pochybil při provádění dokazování, když přiznal status důkazu subjektivním hodnocením obsaženým v odůvodnění rozsudku trestního soudu a nikoliv důkazům, které by sám v daňovém řízení provedl, resp. měl provést.

[41] Rozhodnutí žalovaného jsou vnitřně rozporná a nelogická, když na jedné straně odmítají důkaz žalobce, protože nebyl proveden rozhodného dne a na straně druhé se opírají o blíže časově neurčené důkazy ze dne 3. 2. 2004, které byly provedeny v trestním řízení. Zcela nepřipadně žalovaný přičítá žalobci jednání blíže neurčené osoby sportovní postavy v kožené bundě ze dne 29. 1. 2004, příp. dne 1. 2. 2004.

[42] Z rozhodnutí správních orgánů není zřejmé, z jakých konkrétních důkazů vycházely, jakou důkazní sílu jim přikládaly, a které z provedených důkazů byly či nebyly osvědčeny jako důkazy a proč.

[43] S ohledem na žalobní tvrzení o nedostatečném prokázání viny žalobce v řízení trestním, žalobce požaduje doplnění dokazování o následující důkazy: Výpověď svědka Z.;

protokol ze dne 18. 12. 2006, č. j. 6023-09-06-0211-021; protokol ze dne 3. 2. 2004, č. j. 24/04-0314-34-2; rozhodnutí generálního ředitele cel ze dne 26. 5. 2004, č. j. 2004/3405/4; rozhodnutí Celního ředitelství Brno ze dne 12. 11. 2010, č. j. 5450-14/2010-010100-21; rozhodnutí Celního úřadu Břeclav ze dne 20. 12. 2006, č. j. 6023-10/06-0211-021; rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2009, č. j. 30 Ca 175/2007-43 a trestní rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, sp. zn. 39 T 10/2005.

IV. Vyjádření žalovaného

[44] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 25. 9. 2012 navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[45] K námitce prekluze žalovaný uvedl, že jde o námitku, která byla uplatněna již v řízení odvolacím. Žalovaný se s ní dostatečně vypořádal. Odkázal tedy na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[46] Stejně tak ke všem námitkám, opírajícím se o rozpory s hmotným daňovým právem, žalovaný uvádí, že již byly uplatněny v odvolacím řízení a neshledal tedy důvod se k nim opětovně vyjadřovat.

[47] K námitce podjatosti žalovaný v první řadě uvádí, že se žalobce o podjatosti zmínil až v odvolacím řízení (v souvislosti s namítanou nesprávností aplikace zákona o správě daní a poplatků), tj. v rámci prvostupňového řízení nebyla proti pracovníkům správce daně vznesena ani uplatněna, ačkoli žalobci v tom nic nebránilo. V odvolacím řízení s ní nebylo možné naložit podle ustanovení § 77 daňového řádu, ale byla posouzena jako odvolací námitka. V odůvodnění se s ní žalovaný vypořádal v souvislosti s právním posouzením dlužnické plurality. Z odůvodnění napadených rozhodnutí v kontextu s důvody, o které byla vyslovená námitka podjatosti opřena, vyplývá, že se žalovaný námitkou podjatosti zabýval a odmítl ji. Žalovaný tuto námitku považoval a neustále považuje za účelovou; navíc dodává, že se nezakládá na pravdě, neboť žádná z úředních osob, které prováděly právní úkony v daném řízení, s žalobcem na celním úřadě nikdy nesloužila.

[48] Žalobce namítal, že případné nároky na náhradu škody měly být řešeny v adhezním řízení v rámci trestního řízení nebo v rámci řízení o náhradu škody, jež mohla vzniknout v souvislosti se služebním poměrem. Žalovaný k tomu uvedl, že konstantní judikatura nárok státu na zaplacení daně, tedy i cla, nepovažuje za nárok na náhradu škody způsobené trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Jde o nárok, který vyplývá přímo ze zákona. Nejde proto o nárok, který by mohly celní orgány uplatňovat podle ustanovení § 43 odst. 2 trestního řádu v trestním řízení.

[49] Žalovaný rovněž nesouhlasí s námitkou, že nebylo dostatečně vypořádáno porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Na odůvodnění nutno pohlížet v celém kontextu. Pokud žalovaný odůvodnil právní relevantnost použitých postupů, dané právní úpravy a na závěr napadených rozhodnutí uvedl, že clo, daň z přidané hodnoty a spotřební daň byla žalobci vyměřena v souladu s právní úpravou a způsobem, který stanoví zákon a tedy nebylo zasaženo do práva žalobce garantovaného v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. že státní moc byla uplatněna v mezích stanovených zákonem, tak tuto odvolací námitku nutno považovat za vypořádanou.

[50] K tvrzení žalobce, že jednání celních orgánů je zásahem do ústavního práva žalobce garantovaného čl. 11 Listiny, lze jen uvést, že byť žalobce blíže nerozvádí, jakým

způsobem bylo dotčeno jeho vlastnické právo, tak žalovaný má za to, že clo a daně mu byly vyměřeny podle zákona a v souladu se zákonnou úpravou.

[51] Nepřesnosti v odůvodnění, týkající se okamžiku vzniku celního dluhu, nastaly dle žalovaného chybou v psaní při vyhotovení velkého počtu těchto rozhodnutí (celkem 391), avšak nemají vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že ve výrokové části je vždy uvedené, k jakému prvoinstančnímu rozhodnutí se rozhodnutí o odvolání vztahuje, nebylo nutné toto pochybení napravovat ve smyslu ustanovení § 104 odst. 1 daňového řádu. Tento závěr žalovaný opírá o skutečnost, že výše uvedená nepřesnost nemá vliv na běh lhůty ve smyslu ustanovení § 268 odst. 2, 3 celního zákona, neboť lhůta pro zapsání částky cla do evidence se rozbíhá vždy od konce roku, v němž celní dluh vznikl.

[52] K nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost žalovaný uvádí, že nejde o nesrozumitelnost, ale pouhou chybu v psaní. Ve výroku rozhodnutí správce daně je uvedena správná částka vyměřeného cla, DPH a spotřební daně, způsob výpočtu i odkaz na příslušnou fakturu. Z těchto údajů lze dovodit, v jaké výši byly clo, DPH a spotřební daň vyměřeny.

[53] Žalovaný má za to, že veškeré dokazování proběhlo v souladu se zákonem. Žalobce dle žalovaného využívá vysoce konspirativního a záměrně zastřeného vztahu jednotlivých osob podílejících se svým jednáním na odnětí zboží celnímu dohledu, kdy každá měla jinou roli v dané hierarchii v rámci organizované skupiny. Jejich jednání a vzájemné vztahy lze označit za latentní, čehož využívali společně s žalobcem i v rámci trestního řízení a dokazování.

[54] Žalovaný vycházel z trestního rozsudku Krajského soudu v Brně ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci. Žalovaný v daném případě nemohl nepřihlédnout k ustanovení § 52 odst. 2 soudního řádu správního, dle kterého jsou správní soudy při svém rozhodování vázány rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. Extenzivním výkladem se nepochybně toto pravidlo vztahuje i na rozhodování správních orgánů a na základě dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Afs 64/2008-88) je třeba konstatovat, že v právním státě je nepřijatelné, aby dva různé orgány (zde trestní soudy a celní orgány) pohlížely na tutéž věc (ve skutkové rovině) odlišně. Tvzení, že důkazem může být toliko výrok trestního rozsudku a nikoli jeho odůvodnění, žalovaný odmítá, neboť na rozsudek trestního soudu je nutno pohlížet vcelku.

[55] K opakovanému tvrzení žalobce s odkazem na jím navrhovaný důkaz (rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 26.5.2004, č.j. 2004/3405/4) žalovaný uvádí, že v napadených rozhodnutích dostatečně zdůvodnil, proč tento důkaz považuje za zavádějící a proč jej nelze v daňovém řízení použít. K tomu připomíná, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci uznán vinným i ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele ve smyslu ustanovení § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm.c) trestního zákona.

[56] K ignoraci žalobcem navrženým důkazům (protokolu č. 6023-09/06-0211-021 ze dne 18.12.2006 a protokolu č. j. 24/04-0134-34-2 ze dne 3.2.2004) se žalovaný nevyjádřil a odkázal na str. 9 až 11 odůvodnění napadených rozhodnutí.

[57] Další důkazy žalobce nenavrhoval, přičemž ke všem důkazům dostal možnost se vyjádřit, kterou ve vztahu k některým důkazům využil, k jiným nikoli. Návrh žalobce provést před soudem další důkazy, považuje žalovaný za nedůvodný a navrhuje soudu jej zamítnout jako nehospodárný. Pokud by soud návrhu žalobce na provedení dokazování před soudem vyhověl, navrhuje žalovaný přihlédnout rovněž k rozsudku Vrchního soudu v

Olomouci ze dne 4. 6. 2008, č. j. 5 To 85/2007-10.646 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2010, č. j. 6 Tdo 690/2010-244, kterým bylo zamítnuto dovolání žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

[58] Žaloby byly podány v zákonné dvouměsíční lhůtě podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), osobou k tomu oprávněnou podle ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního a jde o žaloby přípustné ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 soudního řádu správního.

[59] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobách (ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné. V souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního rozhodl soud o věci samé bez nařízení jednání.

V.A K námitkám nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost

[60] Soud se nejprve zabýval žalobcem namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost, neboť nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, dostupný na www.nssoud.cz).

[61] Námitku nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost soud shledal důvodnou. Jelikož v odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaného byly uvedeny zcela jiné částky, než v rozhodnutích správce daně, není zřejmé, o výši jakých částek žalovaný jakožto odvolací orgán v odvolacím řízení rozhodoval.

[62] V přezkoumávaném případě dospěl soud k závěru, že se nejedná o zřejmou nesprávnost ve smyslu ustanovení § 104 daňového řádu (chybu v psaní, jak tvrdí žalovaný), když v odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze ztotožnit částky, které by odpovídaly prvostupňovému rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí sice není vnitřně rozporné, ale fakticky není v souladu s výrokem a odůvodněním rozhodnutí správce daně. Jeví se tedy, jakoby odvolací orgán rozhodoval o jiné věci téhož daňového subjektu.

[63] Zřejmými nesprávnostmi jsou ve vyhotoveném rozhodnutí předně chyby v psaní. Půjde o různá zkomolení, překlepy, nesprávně uvedená jména, data, názvy apod. Chyby v počtech se projevují nesprávnými početními úkony (např. špatným součtem jinak správných čísel), případně v kombinaci s chybami v psaní v podobě překlepu či výpadku číselných údajů. Jinými zjevnými nesprávnostmi mohou být projevy technických závad při vyhotovování rozhodnutí, které způsobí jeho vadnost v podobě nečitelnosti. V daném případě však nedošlo ke špatnému součtu, překlepu nebo vynechání či připsání cifry, neboť v rozhodnutí žalovaného jsou uvedeny zcela jiné částky, než částky uvedené v rozhodnutí správce daně.

[64] Pokud z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, o jakých konkrétních částkách cla, spotřební daně a DPH bylo rozhodováno, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti ve smyslu ustanovení § 76 odst.

1 písm. a) soudního řádu správního. Tím spíše, že správce daně i žalovaný rozhodovali v případě žalobce o dalších 390 věcech. V každé konkrétní věci musí být postaveno najisto, v jaké výši byly clo, spotřební daň a DPH vyměřeny. Ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 177/2011 v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného byly uvedeny jiné částky (dovozní clo ve výši 7.406 Kč, spotřební daň ve výši 346.880,- Kč a DPH ve výši 128 214,- Kč, celkem uvádí 482 500,- Kč), než v rozhodnutí správce daně (dovozní clo ve výši 7 406,07 Kč, spotřební daň ve výši 346 880,- Kč a DPH ve výši 128 214,- Kč, celkem uvádí 482 500, 07 Kč), bez odůvodnění zaokrouhlení uvedených částek. Ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 281/2011 v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného byly uvedeny jiné částky (dovozní clo ve výši 12 813,-Kč, spotřební daň ve výši 346 880,- Kč a DPH ve výši 129 469,- Kč, celkem uvádí 489 162,- Kč), než v rozhodnutí správce daně (dovozní clo ve výši 12 853,- Kč, spotřební daň ve výši 346 880,- Kč a DPH ve výši 129 634,- Kč, celkem uvádí 489 367,- Kč). Ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 284/2011 v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného byly uvedeny jiné částky (dovozní clo ve výši 12 813,- Kč, spotřební daň ve výši 346 880,- Kč a DPH ve výši 129 469,- Kč, celkem uvádí 489 162,- Kč), než v rozhodnutí správce daně (dovozní clo ve výši 12 853,- Kč, spotřební daň ve výši 346 880,- Kč a DPH ve výši 129 634,- Kč, celkem uvádí 489 367,- Kč). Není tedy zřejmé, o výši jakých částek žalovaný jakožto odvolací orgán v odvolacím řízení rozhodoval. V případě, že odvolacím orgánem bylo rozhodnutí správce daně potvrzeno, je tedy žádoucí, aby rozhodnutí žalovaného obsahovalo shodné částky.

[65] Recentní judikatura správních soudů se vyjádřila k situaci, kdy rozpor mezi prvostupňovým a druhostupňovým rozhodnutím spočívá ve výroku. „*Není-li z výroku rozhodnutí odvolacího orgánu patrné, které rozhodnutí prvního stupně bylo v odvolacím řízení přezkoumáváno, je rozhodnutí odvolacího orgánu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního.*“ (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2010, č. j. 10 Ca 327/2008-55). Zdejší soud k uvedenému dodává, že tento závěr platí i pro odůvodnění, pokud je rozpor mezi odůvodněním druhostupňového rozhodnutí a výrokem prvostupňového orgánu natolik intenzivní, že není postaveno najisto, o čem bylo fakticky rozhodováno.

[66] V námitce okamžiku vzniku celního dluhu soud musí přisvědčit žalobci, neboť v napadených rozhodnutích žalovaného jsou skutečně uváděna různá data vzniku celního dluhu, konkrétně ve věci pod sp.zn. 30Af 177/2011 14. 11. 2003 a 26. 7. 2003, ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 281/2011 11. 12. 2003, 26. 11. 2003 a 26. 7. 2003, ve věci vedené pod sp. zn. 30Af 284/2011 11. 12. 2003, 26. 11. 2003 a 26. 7. 2003. Z napadených rozhodnutí tudíž není možné zjistit, kdy došlo ke vzniku celního dluhu, a proto by i tato vada měla být žalovaným v dalším řízení rovněž napravena. Soud dále na tomto místě zdůrazňuje, že okamžik odnětí zboží celnímu dohledu, který je určující pro vznik celního dluhu, jsou povinny určit a prokázat celní orgány, což vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011-218. Tato vada však nemůže ovlivnit stanovení správné sazby spotřební daně (zákon o spotřebních daních účinný ke všem uvedeným okamžikům vzniku celního dluhu uvádí stejnou sazbu spotřební daně, tedy ve výši 10.840 Kč/KLT) a nemůže mít vliv ani na prekluzi práva vyměřit daň.

[67] Nad rámec výše uvedeného soud považuje za vhodné se vypořádat i s ostatními žalobcem uplatněnými námitkami, neboť ostatní uplatněné námitky je možné považovat za oddělitelné právní otázky, kterými se soud může zabývat i přes skutečnost, že výše uvedenou námitku nepřezkoumatelnosti shledal soud důvodnou. Tento závěr vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008. č. j. 7 Afs 212/2006-74, ve kterém bylo vysloveno, že *důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] dán i*

toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.

V.B K námitce prekluze

[68] Otázka prekluze celního dluhu je otázkou hmotněprávní, z čehož vyplývá, že orgány veřejné moci postupují podle právní úpravy platné a účinné v době vzniku celního dluhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009-105, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 2 Afs 77/2008-65 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2007, č. j. 9 Afs 25/2007-95, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

[69] Podle ustanovení § 240 celního zákona celní dluh vzniká v okamžiku, kdy dovezené zboží bylo odňato celnímu dohledu a žalobce se tohoto jednání zúčastnil. Okamžik vzniku celního dluhu se v jednotlivých přezkoumávaných věcech liší. Vždy se tak ale stalo v období, kdy byl platný a účinný zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 187/2004 Sb., kterým se mění zákon č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů. S argumentací žalobce, že úkony učiněné správcem daně po 30. 4. 2004 nemají hmotněprávní oporu pro přetržení běhu prekluzivní lhůty, se soud s ohledem na konstantní judikaturu správních soudů, mimo jiné obsaženou též ve výše uvedených rozsudcích Nejvyššího správního soudu, neztotožňuje.

[70] Prekluze celního dluhu byla upravena v ustanovení § 268 odst. 2 celního zákona, dle kterého nelze částku cla zapsat do evidence po uplynutí 3 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl. Dle odst. 3 téhož ustanovení byl-li před uplynutím lhůty uvedené v odst. 2 učiněn úkon směřující k vyměření částky cla nebo jejímu dodatečnému vyměření, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byla příslušná osoba o tomto úkonu zpravena. Vyměřit a doměřit částku cla a zapsat ji do evidence však lze nejpozději do 10 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl.

[71] Nejpodstatnější v dané věci je však ustanovení odst. 4 zmíněného § 268 celního zákona, podle kterého lhůty pro vyměření částky cla a její zapsání do evidence, uvedené v odstavcích 2 a 3, neplatí v případě, kdy příslušná částka cla nemohla být vyměřena a zapsána do evidence v důsledku jednání, které má znaky trestného činu.

[72] Toto ustanovení prvotně slouží k tomu, aby mohl být celní dluh vyměřen a zapsán do evidence i po uplynutí základní lhůty v případech, kdy k tomu nedošlo v důsledku jednání majícího znaky trestného činu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2007, č. j. 8 Afs 37/2006-127, rovněž dostupný na www.nssoud.cz).

[73] Právní skutečností, která ve smyslu ustanovení § 268 odst. 4 celního zákona neguje možnost prekluze, je jednání mající znaky trestného činu. Není tedy ani nutné, aby byl případný dlužník odsouzen za spáchání trestného činu, v jehož důsledku ke vzniku celního dluhu došlo. Tato právní norma stanovuje pouze, že vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, může být výše celního dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí tříleté lhůty.

[74] Podmínku spáchání trestného činu v kauzalitě se vznikem celního dluhu považuje soud za splněnou s ohledem na skutečnost, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2006, č. j. 39 T 10/2005-9474, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 2008, č. j. 5 To 85/2007-10646, byl žalobce pravomocně uznán vinným ze spáchání trestného činu krácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle

ustanovení § 148 odst. 1, odst. 3, písm. a), odst. 4 trestního zákona a trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle ustanovení § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2, písm. a), c) trestního zákona.

[75] Soud tedy dospěl k závěru, že nemohlo dojít k prekluzi práva zapsat clo do evidence.

[76] Nad rámec uvedeného lze konstatovat, že i pozdější právní úprava upravuje situaci, kdy nebylo možné vybrat celní dluh v zákonné lhůtě z důvodu spáchání trestného činu. Jde o ustanovení čl. 221 celního kodexu. Dle původního znění čl. 221 odst. 3 sdělení dlužníkovi (ve smyslu čl. 221 odst. 1 celního kodexu) nelze provést po uplynutí lhůty tří let ode dne vzniku celního dluhu. Avšak jestliže celní orgány nemohly určit přesnou částku cla dlužnou ze zákona následkem trestného činu, lze toto sdělení provést i po uplynutí zmíněné tříleté lhůty, pokud to platné předpisy dovolují. Později byl čl. 221 celního kodexu novelizován nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000. Dle nyní platného a účinného čl. 221 odst. 3 celního kodexu sdělení dlužníkovi nelze provést po uplynutí lhůty tří let ode dne vzniku celního dluhu. Běh této lhůty se staví ode dne podání opravného prostředku ve smyslu článku 243 po dobu trvání řízení o opravném prostředku. Byl také vložen odst. 4, podle kterého vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí tříleté lhůty.

[77] I pokud by soud dospěl k závěru, že ustanovení § 268 odst. 4 celního zákona nelze z nejrůznějších důvodů aplikovat a zabýval se jednotlivými dílčími úkony, kterými mělo dojít k přetržení běhu prekluzivní lhůty ve smyslu ustanovení § 268 odst. 3 celního zákona, dospěl by ke stejnému závěru, že k prekluzi práva vyměřit clo nedošlo. V žalobách se žalobce vyjadřuje k těmto šesti úkonům (v tomto pořadí):

[78] Prvním úkonem bylo sdělení o zahájení řízení ze dne 17. 12. 2004, č. j. 9005/04-0211-021. V tomto sdělení správce daně oznamuje žalobci datum konání ústního jednání. Tento úkon dle názoru soudu plně dostojí pojmu úkonu směřujícího k vyměření částky cla, neboť jeho hlavním smyslem je připravit podmínky pro dokazování.

[79] Druhým úkonem bylo ústní jednání, o němž byl sepsán protokol č. j. 9005-02/04-0211-021. Ústním jednáním mělo být zjištěno, zda došlo k předložení daňových dokladů. Účelem tohoto jednání bylo opět zjištění relevantních skutečností pro řádné vyměření cla, ke kterým byl žalobce vyslechnut. I tento úkon proto soud považuje za způsobilý přetrhnout běh prekluzivní lhůty.

[80] Třetím a čtvrtým úkonem bylo předvolání k ústnímu jednání ze dne 15. 11. 2006, č. j. 6023-05/06-0211-021 a samotné jednání, o němž byl sepsán protokol č. j. 6023-09/06-0211-021. Tyto úkony soud považuje za způsobilé přetrhnout běh prekluzivní lhůty ze stejných důvodů jako výše.

[81] Pátým úkonem byl záznam ze dne 19. 11. 2009, č. j. 12948/2009-021100-021, kterým správce daně oznamuje zařazení nových důkazů získaných dokazováním, kterého se žalobce účastnil prostřednictvím svého právního zástupce. I tento úkon směřuje k řádnému vyměření daně, i když pro žalobce má pouze informační charakter. Je však odrazem kroku správního orgánu o získání dalších důkazů pro řádné vyměření částky cla.

[82] Posledním úkonem je oznámení o konání důkazu listinou ze dne 26. 10. 2009, č. j. 11796/2009-021100-021. Soud považuje i tento úkon za způsobilý přetrhnout běh prekluzivní lhůty a používá stejnou argumentaci jako v předchozím bodě.

[83] Námitku žalobce, že úkony, o které se žalovaný opírá jako o úkony přetrhávající běh prekluzivní lhůty k vyměření daně, nebyly učiněny v řízení o této dani, soud na základě zde uvedeného nepovažuje za důvodnou. Ze spisového materiálu předloženého soudu jasně vyplývá, že dané úkony byly učiněny v řízení o této dani. S ohledem na velké množství rozhodnutí žalovaného ve věci žalobce by nebyl postup žalovaného neustálým vymezováním vztahu ke konkrétním rozhodnutím účelným postupem. Z obsahu spisu, průběhu správního řízení a celého vývoje věci však soud považuje dané úkony za úkony učiněné v řízení o této dani.

[84] Na základě výše uvedené argumentace soud dospěl k závěru, že předmětné úkony jsou způsobilé přetrhnout běh prekluzivní lhůty a mají tedy účinky předpokládané v ustanovení § 268 odst. 3 celního zákona. Navíc tyto úkony nelze ani z pohledu recentní judikatury považovat za nezpůsobilé běh prekluzivní lhůty přetrhnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2005, č. j. 5 Afs 187/2004-46, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, č. j. 6 A 38/2002-53, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2011, č. j. 1 Afs 106/2010-95 a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2010, č. j. 1 Afs 97/2008-88, vše dostupné na www.nssoud.cz).

[85] Otázka úkonů způsobilých přetrhnout běh prekluzivní lhůty byla zdejším soudem řešena v souladu s právními názory Nejvyššího správního soudu, např. z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Afs 7/2005-96, dostupném na www.nssoud.cz, vyplývá, že „úkon přerušující běh prekluzivní lhůty podle § 47 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, musí směřovat k vyměření daně (či k jejímu dodatečnému stanovení) a daňový subjekt musí být o tomto úkonu zpraven. Jedná se tedy pouze o úkon učiněný vůči daňovému subjektu, tj. o úkon správce daně.“ Tuto podmínku považuje soud za splněnou u všech těchto úkonů.

[86] Podle ustanovení § 268 odst. 2 celního zákona by tříletá prekluzivní lhůta začala běžet dne 1. 1. 2004 a pokud by celní orgány neučinily žádný úkon ve smyslu ustanovení § 268 odst. 3 celního zákona, uplynula by ke dni 31. 12. 2006. Tato lhůta by však byla postupně přetrhována výše zmíněnými úkony. Posledním úkonem by byl záznam ze dne 19. 11. 2009, č. j. 12948/2009-021100-021. Prekluzivní lhůta tedy začala opět běžet, a to od 1. 1. 2010 a její konec by připadl na 31. 12. 2012.

[87] Námitku žalobce, že tříletou subjektivní lhůtu nelze donekonečna prodlužovat, soud nepovažuje za důvodnou s ohledem na ustanovení § 268 odst. 3 věta druhá celního zákona, podle kterého vyměřit a doměřit částku cla a zapsat ji do evidence však lze nejpozději do 10 let od konce roku, v němž celní dluh vznikl, což je v případě žalobce nejpozději do 31. 12. 2013. Tato lhůta byla žalovaným dodržena.

[88] Dle názoru soudu by tedy k prekluzi práva vyměřit clo nedošlo ani v případě, kdy by nedošlo k aplikaci ustanovení § 268 odst. 4 celního zákona. Rovněž nelze přisvědčit námitce žalobce, že zahájené řízení nebylo zakončeno ve lhůtě stanovené zákonem.

V.C K námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů

[89] Soud dospěl k závěru, že žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami a rozhodnutí žalovaného není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, jak namítal žalobce.

[90] K odvolací námitce podjatosti soud uvádí, že jelikož celní kodex neobsahuje zvláštní úpravu podjatosti, tak se dle ustanovení § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona použije

daňový řád. Podle ustanovení § 77 odst. 2 daňového řádu je osoba zúčastněná na správě daní oprávněna namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Z obsahu správního spisu plyne, že námitka podjatosti pracovníků správce daně nebyla namítána již v rámci prvostupňového řízení, ale byla vznesena až v odvolání, poté, kdy prvostupňové správní řízení bylo ukončeno vydáním žalobou napadených platebních výměrů. Takové jednání nasvědčuje tomu, že šlo o účelově uplatněnou námitku.

[91] S opožděným oznámením okolností nasvědčujících podjatosti úřední osoby či podáním námítky podjatosti daňový řád explicitně nespojuje žádné důsledky (na rozdíl od ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů či ustanovení § 15a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů).

[92] Ve faktické rovině však opožděné oznámení či namítání podjatosti úřední osoby své důsledky mít bude; zejména v situaci, kdy by se později zjistilo, že úřední osoba měla být vyloučena z řízení, neboť o své podjatosti věděla již dříve. O takovou situaci ale v daném případě nejde. Správce daně vůbec nemohl s námitkou podjatosti nakládat ve smyslu ustanovení § 77 odst. 4 daňového řádu, tedy postoupit námitku podjatosti k vyřízení úřední osobě stojící v čele správce daně, popř. nadřízenému správci daně. Námitka totiž byla uplatněna až v podaném odvolání a navíc z ní ani není zřejmé, která konkrétní úřední osoba měla být podjata a z jakého důvodu. Žalovaný tak s námitkou podjatosti nemohl naložit ve smyslu ustanovení § 77 daňového řádu, ale správně ji považoval za běžnou odvolací námitku (jako součást žalobcovy argumentace).

[93] Je třeba uvést, že námitka podjatosti a zneužití pravomocí úřední osoby byla vznesena v rámci zcela jiné námítky, a to nesprávné aplikace zákona o správě daní a poplatků (pod bodem 5 odvolání), kde se žalobce zabýval dokazováním. Žalovaný se důvody, proč rozhodnutí správce daně nebylo zneužitím pravomocí úřední osoby a že jej tedy nevydala podjata osoba, zabýval na str. 8 až 12 napadených rozhodnutí dostatečným způsobem.

[94] Soud dospěl k závěru, že žalobce uplatnil námitku opožděně a navíc nespecifikoval, v čem přesně měla podjatost spočívat. Nebylo s ní tedy možné naložit ve smyslu ustanovení § 77 daňového řádu. Námitka podjatosti uplatněná žalobcem až v odvolání byla proto žalovaným považována za běžnou odvolací námitku a s jako takovou s ní také bylo správně naloženo.

[95] Co se týče námítky žalobce ohledně údajně nevypořádaného nároku na náhradu škody žalovaným, lze uvést, že není povinností celních orgánů přihlásit nárok v adhezním řízení v rámci trestního řízení nebo v řízení o náhradu škody v rámci pracovněprávního sporu, ale jejich řešení přísluší řízení daňovému, resp. celnímu. Tato zřejmá skutečnost vyplývá např. z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2003, sp. zn. 4 Tz 154/2003, dostupném na www.nsoud.cz: „Částky daně, tedy i cla, které pachatel trestného činu podle ustanovení § 147 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, neodvede jejich oprávněným příjemcům, nelze uplatnit jako náhradu majetkové škody v trestním řízení. V adhezním řízení totiž lze uplatňovat a přiznat pouze takový nárok na náhradu škody, který může být předmětem projednání a rozhodování buď soudů (v občanskoprávním řízení), anebo jiných příslušných orgánů. U neodvedených plateb daně tomu tak není, neboť dotčení příjemci (poškození) ohledně nich vydávají rozhodnutí (platební výměry, výkazy nedoplatků), která jsou přímo exekutivním titulem. Proto není důvodu tyto nároky projednávat a rozhodovat o nich v občanskoprávním řízení (resp. v řízení před jiným orgánem) ani v adhezním řízení.“

[96] Konstantní judikatura trestních soudů tedy nárok státu na zaplacení daně, popř. cla, nepovažuje za nárok na náhradu škody způsobené trestným činem. Jde o nárok, který

vyplývá přímo ze zákona. Nejde proto o nárok, který by mohly celní orgány uplatňovat podle ustanovení § 43 odst. 2 trestního řádu v trestním řízení.

[97] Tvrzení žalobce, že žalovaný nevypořádal odvolací námitku na str. 3 odvolání, že rozhodnutími správce daně došlo k porušení čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, soud nepřisvědčil.

[98] Naopak soud zcela přisvědčil žalovanému s tím, že na odůvodnění je nutno pohlížet v celém kontextu. Žalovaný odůvodnil právní relevantnost použitých postupů a dané právní úpravy a na závěr napadených rozhodnutí uvedl, že clo, DPH a spotřební daň byla žalobci vyměřena v souladu s právní úpravou a způsobem, který stanoví zákon. Z toho nelze dovodit, že by bylo zasaženo do práva žalobce garantovaného v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. že státní moc nebyla uplatněna v mezích stanovených zákonem, jak žalobce tvrdí.

[99] Co se týče okamžiku vzniku celního dluhu, je pravdou, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí uvádí různá data vzniku celního dluhu. Nejedná se však o tak závažnou vadu, která by mohla způsobit nezákonnost přezkoumávaných rozhodnutí. Z petitu i odůvodnění těchto rozhodnutí o odvolání je zcela zřejmé, jakého platebního výměru se týkají a o které věci žalovaný rozhodoval. Nepřesnosti obsažené toliko v odůvodnění rozhodnutí nemohou mít vliv na běh lhůty ve smyslu ustanovení § 268 odst. 2, 3 celního zákona, neboť lhůta pro zapsání částky cla do evidence počíná běžet vždy od konce roku, v němž celní dluh vznikl. V daném případě navíc žádná lhůta ani neběžela vzhledem k dikci ustanovení § 268 odst. 4 celního zákona.

[100] K námitce porušení zásady ne bis in idem soud uvádí, že je nutné striktně oddělovat soukromoprávní, resp. pracovněprávní odpovědnost žalobce a odpovědnost veřejnoprávní, zde ve smyslu daňové či celní povinnosti. Vždy je nutné mít na zřeteli, že jednání konkrétního subjektu může vést ke vzniku více druhů odpovědností, které jsou naprosto nezávislé a samostatně postižitelné na poli právním. V případě jejich současného vzniku pak není možné přisvědčit názoru žalobce, že by došlo k porušení zásady ne bis in idem. U žalobce tedy na základě jednoho jednání došlo ke vzniku odpovědnosti pracovněprávní, jejímž následkem byl zánik pracovněprávního vztahu žalobce a odpovědnosti veřejnoprávní, respektive daňové, na základě které byla žalobci správcem daně vyměřena daň. Na základě uvedeného považuje soud postup správce daně, kterým byla žalobci vedle cla vyměřena spotřební daň a daň z přidané hodnoty, i přes současný vznik trestní a pracovněprávní odpovědnosti, zcela v souladu se zákonem.

V.D K námitkám vztahujícím se k náležitostem rozhodnutí o vyměření DPH

[101] Námitku, že platební výměry jsou neplatné pro absenci základní náležitosti, soud neshledal důvodnou.

[102] Nejprve se soud zabýval otázkou povinných náležitostí rozhodnutí správního orgánu. V řízení před prvostupňovým správcem daně byl aplikován zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Dle ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní a poplatků, ve znění aplikovaném pro dané věci, patřilo k základním náležitostem rozhodnutí výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno a jde-li o peněžité plnění, také částka a číslo účtu příslušné banky nebo spořitelního a úvěrního družstva, na nějž má být částka zaplacená.

[103] K otázkám náležitostí finančních celních orgánů existuje bohatá judikatura obecných správních soudů, jakož i nálezy Ústavního soudu ČR, který se opakovaně zabýval ústavně konformním výkladem dříve platného ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) ve spojení s ustanovením § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. K tomu lze odkázat zejména na nálezy Ústavního soudu ve věcech vedených pod sp. zn. II. ÚS 31/99 ze dne 15. 12. 1999, II. ÚS 583/03 ze dne 21. 7. 2004, sp. zn. IV. ÚS 301/05 ze dne 13. 11. 2007 a rovněž plenární nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 9/06 ze dne 2. 6. 2009, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, v nichž bylo konstatováno, že ve výroku rozhodnutí musí být uvedeny právní předpisy, a to jak hmotněprávní, tak i procesní, podle nichž bylo rozhodováno; v přezkoumávaných věcech tedy jak zákon o DPH, tak i zákon o správě daní a poplatků.

[104] Dle usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2002, sp. zn. III. ÚS 702/01 a usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 3. 2002, sp. zn. II. ÚS 702/01, dostupných na <http://nalus.usoud.cz>, výrok jako obligatorní součást rozhodnutí počíná předpisem vyměřené daně a končí před poučením správce daně o opravných prostředcích.

[105] V daném případě správce daně ve výroku napadených rozhodnutí uvedl jak hmotněprávní, tak procesněprávní předpisy, podle kterých rozhodoval, včetně odkazu i na celní zákon. Nejedná se tak o případy, na které by dopadaly shora citované nálezy Ústavního soudu o chybějících náležitostech rozhodnutí, které by měly za následek jejich neplatnost, resp. nicotnost. Není pak nezbytně nutné, aby konkrétní ustanovení celního zákona bylo opětovně citováno ve výroku pod bodem 3, neboť jeho užití vyplývá komplexně z výroku rozhodnutí.

[106] Rovněž dle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 8 Afs 18/2005-78, dostupný na www.nssoud.cz) nelze bez dalšího dovozovat neplatnost rozhodnutí z toho, že správce daně uvedl pouze název a číslo právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Nedostatek údaje o paragrafu, odstavci či písmenu nepůsobí ani nicotnost rozhodnutí, neboť chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali.

[107] V přezkoumávaných věcech soud dospěl k závěru, že výroky platebních výměrů jsou určité a srozumitelné a žalobce byl jimi dostatečně seznámen podle jakých právních předpisů a v jakém časovém znění z hlediska jejich platnosti a účinnosti bylo postupováno. Současně je soud toho názoru, že žalovaný dostatečným způsobem ve svých rozhodnutích objasnil, podle jakých právních předpisů a jejich konkrétních ustanovení je žalobce povinen platit kromě celního dluhu i vyměřenou částku DPH a spotřební daně. Soud se s tímto podrobným odůvodněním žalovaného ztotožňuje a na jeho odůvodnění v tomto ohledu v plném rozsahu odkazuje.

[108] K námitce aplikace ustanovení § 3 odst. 1 starého zákona o dani z přidané hodnoty soud uvádí následující. V ustanovení § 3 odst. 1 starého zákona o dani z přidané hodnoty je mimo jiné uvedeno, že osobami, které jsou povinny platit daň, jsou při dovozu zboží osoby, jimž má být propuštěno zboží, pokud zákon nestanoví jinak. Z odkazu správce daně v napadených rozhodnutích na ustanovení § 42 a § 43 odst. 1, odst. 2 starého zákona o dani z přidané hodnoty je zřejmé, že pro uplatnění daně z přidané hodnoty při dovozu zboží platí ustanovení celních předpisů, pokud tento zákon nestanoví jinak a povinnost vyměřit daň při dovozu zboží vzniká dnem vzniku celního dluhu. Tato ustanovení nachází svůj odraz v ust. § 323 odst. 1 celního zákona, účinného v době vzniku celního dluhu. V daném případě vznikl celní dluh nezákonným odnětím zboží celnímu dohledu a celní dluh vznikl v okamžiku, kdy dovezené zboží bylo odňato celnímu dohledu. Dle spisového materiálu

vyplývá, že daňový subjekt je osobou, která se tohoto odnětí zúčastnila a byla nebo si měla být vědoma, že zboží je odnímáno celnímu dohledu. Takto se stal společným a nerozdílným dlužníkem ve smyslu celních předpisů, konkrétně podle ustanovení § 240 odst. 3 písm.b) celního zákona, ve znění účinném v době vzniku celního dluhu, jakož i daňovým dlužníkem ve vztahu k dani z přidané hodnoty. Výše uvedenými ustanoveními je tak vyloučena aplikace ustanovení § 3 odst. 1 starého zákona o dani z přidané hodnoty.

[109] Pokud žalobce v žalobě vznesl nesouhlas se stanoviskem žalovaného, podle kterého aplikaci ustanovení § 3 odst. 1 starého zákona o dani z přidané hodnoty vylučuje ustanovení § 42, § 43 odst. 2, 3 tohoto zákona, není tato námitka nijak odůvodněna. Nesouhlas je vymezen v rovině konstatování a není nijak argumentačně podložen. Ve správním soudnictví je soud povinen zabývat se obecně vznesenými námitkami, popřípadě je povinen vyhledávat případná žalobcem nespecifikovaná pochybení správních orgánů napříč správním spisem. Soudní řízení správní je striktně založeno na dispoziční zásadě. Tato zásada se promítá i do ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního, které ukládá žalobci povinnost označit rozsah napadení správního rozhodnutí žalobními body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Rozsah napadení správního rozhodnutí a uvedení důvodů totiž znamená povinnost žalobce tvrdit, že konkrétní správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému právnímu předpisu a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost správního soudu je pak omezena právě takto vymezeným rámcem soudního přezkumu, nejde-li o rozhodnutí nicotné. Absence nebo nedostatek tvrzení žalobce o konkrétní nezákonnosti proto nutně způsobuje nemožnost přezkoumat napadené správní rozhodnutí, právě z absentujícího důvodu (žalobního bodu); (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2012, č.j. 9 Afs 70/2011-344, dostupný na www.nssoud.cz). Lze jen upřesnit, že ustanovení § 42 a § 43 odst. 2, 3 starého zákona o dani z přidané hodnoty jsou *lex specialis* ve vztahu k ustanovení § 3 odst. 1 tohoto zákona.

V.E K námitce vztahující se k náležitostem rozhodnutí o vyměření spotřební daně

[110] Podstata této námitky je obsahově shodná jako předchozí námitka pod bodem V.C tohoto rozsudku. Proto soud žalobce odkazuje na důvody, které ho vedly k závěru o nedůvodnosti této žalobní námitky a pouze opakuje, že jestliže správce daně ve výroku rozhodnutí uvádí celní zákon, podle kterého bylo postupováno, není nezbytně nutné, aby ustanovení celního zákona bylo opětovně citováno ve výroku pod bodem 2, neboť jeho užití vyplývá komplexně ze záhlaví rozhodnutí.

[111] Současně je soud toho názoru, že žalovaný dostatečným způsobem ve svých rozhodnutích objasnil, podle jakých právních předpisů a jejich konkrétních ustanovení je žalovaný povinen platit kromě celního dluhu i vyměřenou částku daně z přidané hodnoty a spotřební daně. Soud se s tímto podrobným vysvětlením žalovaného ztotožňuje a na jeho odůvodnění v tomto ohledu odkazuje.

[112] K námitce správné sazby spotřební daně je nutné brát zřetel na okamžik vzniku celního dluhu, který je rozhodným pro určení konkrétního právního předpisu, dle kterého je třeba dále postupovat při vyměření spotřební daně. V napadených rozhodnutích žalovaného nebyl okamžik vzniku celního dluhu stanoven řádně. Je však možné určit, že se tak stalo v době od 26. 7. 2003 do 11. 12. 2003, tedy v době účinnosti zák. č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, ve znění tehdy účinném. Ze správního spisu vyplývá, že se jednalo o benzin s oktanovým číslem 95 nebo vyšším (automobilový benzin Euro Super 95 okt.,

bezolovnatý), který byl předmětem spotřební daně podle ustanovení § 19 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních účinného ke dni vzniku celního dluhu (motorové benziny a letecké pohonné hmoty benzinového typu uvedené pod kódy sazebníku 2710 00 26 až 2710 00 37).

[113] Dle ustanovení § 21 zákona o spotřebních daních účinného v den vzniku celního dluhu je základem daně množství paliv a maziv, u nichž vznikla daňová povinnost podle ustanovení § 5 a § 20, vyjádřené v 1 000 litrech při teplotě 15 stup. C. To neplatí pro zkapalněné plyny, u nichž je základem daně množství vyjádřené v tunách čisté hmotnosti a pro stlačené plyny, u nichž je základem daně množství vyjádřené v m³ při normálním tlaku a teplotě. Sazby daně z minerálních olejů pak byly stanoveny (v souladu se směrnicí č. 2003/96/ES) v ustanovení § 22 odst. 1 zákona o spotřebních daních účinného ke dni vzniku celního dluhu. Pro motorové a technické benziny podle ustanovení § 19 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních účinného ke dni vzniku celního dluhu byla stanovena sazba 10.840 Kč/1000 l. Soud zkontroloval použitou sazbu daně ve všech přezkoumávaných věcech a dospěl k závěru, že byla použita správná sazba daně.

V.F K námitkám vztahujícím se k dlužnické solidaritě

[114] Ustanovení § 240 celního zákona stanoví podmínky, kdy je osobu odlišnou od daňového dlužníka možno považovat za solidárního dlužníka. Dle ustanovení § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona je dlužníkem každá osoba, která se odnětí zboží celnímu dohledu zúčastnila a byla si vědoma nebo si měla být vědoma, že zboží je odnímáno celnímu dohledu.

[115] Je nesporné, že rozsudkem Krajského soudu v Brně, č. j. 39 T 10/2005-9474, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, č. j. 5 To 85/2007-10646, byl žalobce uznán vinným ze spáchání úmyslných trestných činů zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle ustanovení § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona a zneužívání pravomoci veřejného činitele podle ustanovení § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákona. K použití trestních rozsudků jako důkazů viz dále bod V.G. tohoto rozsudku.

[116] Shora popsané trestné činy jsou trestnými činy úmyslnými, které nelze spáchat pouze nedbalostní formou jednání. Jednání žalobce představuje velmi závažné porušení služebních povinností celníka ve smyslu ustanovení § 23 a následujících celního zákona, které založilo žalobcovu odpovědnost za vzniklý celní dluh ve smyslu ustanovení § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona, neboť žalobce se na předmětném nezákonném odnětí zboží celnímu dohledu vědomě účastnil shora popsaným prokázaným jednáním.

[117] Nejedná se tedy pouze o finanční postih žalobce stojící na nedbalostním základě, jak se žalobce v žalobě mylně domnívá. Pro vyměření dluhu není rozhodné, zda vedle žalobce přicházejí v úvahu další solidární dlužníci podle ustanovení § 240 odst. 3 písm. a) až d) a § 250 celního zákona. Správce daně si může sám zvolit, po kterém ze solidárních dlužníků bude dluh požadovat, což vyplývá ze samotné podstaty způsobu plnění solidárních dlužníků vyjádřené slovy „společně a nerozdílně“.

V.G Námitky vztahující se k dokazování

[118] Soud opakovaně připomínal, že je v tomto řízení vázán pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Brně č. j. 39 T 10/2005-9474, ve znění rozsudku Vrchního

soudu v Olomouci, č. j. 5 To 85/2007-10646, neboť dle ustanovení § 52 odst. 2 soudního řádu správního je soud vázán rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal.

[119] Z ustanovení § 52 odst. 2 soudního řádu správního vyplývá, že soud je vázán pouze výrokem, nikoliv odůvodněním trestního rozsudku. Z výroku o vině je pak nutno vycházet jako z celku a brát v úvahu jeho právní i skutkovou část s tím, že řeší naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu konkrétním jednáním pachatele. Rozsah vázanosti rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, je tedy dán tím, do jaké míry jsou znaky skutkové podstaty trestného činu zároveň významnými okolnostmi pro rozhodnutí o uplatněném nároku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2007, sp. zn. 26 Odo 197/2006, dostupný na www.nsoud.cz).

[120] Z výroku o vině rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 2008, č. j. 5 To 85/2007-10646, který nabyl právní moci dne 7. 6. 2008, vyplývá, že žalobce byl uznán vinným spolu s dalšími osobami tím, že v úmyslu soustavně se obohacovat neodváděním cla, spotřební daně a daně z přidané hodnoty při dovozu pohonných hmot do České republiky, vytvořili sdružení více osob, v němž byla provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy tohoto sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačovala plánovitostí a koordinovaností, což zvýšilo pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu a tím i jeho nebezpečnost pro společnost, tedy jako členové organizované skupiny společně způsobili, že při dovozech pohonných hmot benzínu automobilového a nafty motorové – ze Slovenské republiky do České republiky přes hraniční přechod Břeclav – dálnice od dodavatele společnosti DUNAJ PETROL TRADE, a. s. v době od 26. 7. 2003 do 14. 11. 2003 pro odběratele Cadi-Arb, spol. s r.o. v celkovém množství 3.564.000 litrů benzínu automobilového při 15 stupních Celsia a v době od 14. 11. 2003 do 3. 2. 2004 pro odběratele společnost PITRE, s.r.o. v celkovém množství 7.530.538 litrů benzínu automobilového při 15 stupních Celsia a 638.229 litrů nafty motorové při 15 stupních Celsia, nebyly tyto pohonné hmoty zavedeny do evidence Celní správy ČR a nebylo z nich tak vyměřeno a vybráno clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty, neboť příslušné celní a dovozní doklady k těmto dovozům pohonných hmot – kontrolní listy – kontrolka 3.2, faktury, mezinárodní nákladní listy CMR - byly opatřeny padělanými či neoprávněně užitými pravými celními razítky, přičemž za výše uvedené období se jednalo o celkem 400 dovozů pohonných hmot realizovaných automobilovými cisternami, mj. i 9 cisternami s nákladem benzínu automobilového – průjezd celním prostorem hraničního přechodu Břeclav – dálnice (vstup – výstup) od 19:32 od 21:47 hod dne 28. 12. 2003 – opatřeno šestkrát pravými celními razítkem s osobním číslem 37 a třikrát padělaným celním razítkem s osobním číslem 129, přičemž konkrétně žalobce v úmyslu a s vědomím shora uvedeného v průběhu celého období realizace dovozů neproclených a nezdaněných pohonných hmot ze Slovenské republiky do České republiky, od 26. 7. 2003 do 3. 2. 2004, ve zjevné časové i organizační součinnosti zejména s F. C. a P. H., v postavení celního inspektora se služebním zařazením na Celním úřadě Břeclav – dálnice na pracovišti „volný oběh“ v 327 případech v době výkonu svých služeb v rámci denních či nočních směn, v 44 případech bezprostředně po skončení denní směny a ve zbylých případech i mimo výkon služby přímo v prostoru hraničního přechodu Břeclav – dálnice sám opatřil či umožnil opatřit F. C. celkem šestnácti různými padělanými, případně ve zbylých 18 případech pěti různými neoprávněně užitými pravými (s osobními čísly 130, 53, 10, 31, 37) razítky celního orgánu listiny potvrzující řádné celní projednání a uložení do evidence CÚ Břeclav – dálnice – celní doklady týkající se předmětných dovozů pohonných hmot pro shora uvedené společnosti (kontrolní listy, mezinárodní nákladní listy CMR a faktury), které předtím F. C. od řidičů dovážejících pohonné hmoty v den jejich průjezdů hromadně vybral, přičemž ve všech uvedených případech bylo zboží na základě popsaného jednání propuštěno do vnitrozemí jako řádně celně projednané a evidované, avšak k proclení

vůbec nedošlo a dovážené zboží nikdy nebylo zaneseno do evidencí CÚ Břeclav – dálnice. Výše popsaným jednáním se žalobce dopustil trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů a trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákona. Shora popsané trestné činy jsou trestnými činy úmyslnými, které nelze spáchat pouze nedbalostním jednáním pachatele.

[121] Skutková podstata trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle ustanovení § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona je sice jiná, než skutková podstata příslušného správního deliktu dle ustanovení § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona, nicméně v daném případě je nutné mít na zřeteli, že naplnění znaků skutkové podstaty tohoto trestného činu je zároveň významnou okolností pro celní řízení.

[122] Soud je v řízení vázán pouze pravomocným výrokem odsuzujícího trestního rozsudku, jehož součástí je právě shora citovaná skutková věta, což také neumožňuje správnímu soudu již pravomocně vyřešenou a skončenou věc posoudit odlišně, nezávisle od výsledků řízení, k nimž dříve dospěl k tomu příslušný orgán činný v trestním řízení. Totéž platí ve vztahu k rozhodovací činnosti správních orgánů obou stupňů v přezkoumávaných věcech.

[123] Dle ustanovení § 28 zákona o správě daní a poplatků a poté i dle ustanovení § 99 daňového řádu, vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Jinak si může správce daně o takové otázce učinit úsudek nebo dát příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení. Správce daně si nemůže jako o předběžné otázce učinit úsudek o tom, zda a kým byl spáchán trestný čin nebo přestupek, nebo o osobním stavu občana. Ani žalovaný si tedy nemohl o již pravomocně vyřešené otázce o vině a trestu učinit sám úsudek, naopak byl povinen vycházet z pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně, č. j. 39 T 10/2005-9474, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, č. j. 5 To 85/2007-10646.

[124] Jak už bylo shora popsáno, v daňovém řízení provedly celní orgány důkaz trestními rozsudky Krajského soudu v Brně a Vrchního soudu v Olomouci. V daném případě soud nepřehlédl, že v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný převzal i závěry uvedené v odůvodnění trestních rozsudků, nikoliv jen výrok o vině a trestu, což však nemůže mít podstatný vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť sám žalovaný postavil své rozhodnutí převážně na důkazech provedených přímo v daňovém řízení, ze kterých spolehlivě vyplývá stejný skutkový závěr. Důkaz trestním rozsudkem sloužil zejména pro aplikaci ustanovení § 240 (ve vztahu k otázce prekluze celního dluhu) a ustanovení § 240 odst. 3 písm. b) celního zákona (ve vztahu k otázce dlužnické solidarity).

[125] Soud má za to, že provedeným dokazováním byl dostatečně zjištěn skutkový stav, přičemž nedošlo k porušení ustanovení § 31 odst. 2, 4 ani § 2 odst. 1, 2, 3 zákona o správě daní a poplatků, jak tvrdí žalobce. Proto soud ani neshledal důvody, pro které by bylo nutno provádět další dokazování, neboť skutkový stav byl zjištěn spolehlivě a v úplnosti správními orgány.

[126] Co se týče vzájemného vztahu rozhodnutí ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 26. 5. 2004 a pravomocného odsuzujícího rozsudku Krajského soudu v Brně, č. j. 39 T 10/2005-9474, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, č. j. 5 To 85/2007-10646, žalovaný logickým a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč z tohoto důkazu nevycházel, přičemž ve svém odůvodnění současně popsal, v jaké době a za jaké důkazní situace tento dokument vznikl. K tomuto hodnocení žalovaného soud dodává, že dle čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jen soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy.

Dle odst. 2 tohoto ustanovení každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena. V daném případě rozhodoval žalovaný o odvolání žalobce v době, kdy již byl pravomocný rozsudek Krajského soudu v Brně, č. j. 39 T 10/2005-9474, ve znění rozsudku Vrchního soudu v Olomouci, č. j. 5 To 85/2007-10646, jímž byl žalobce uznán vinným za spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku podobné povinné platby podle ustanovení § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona a trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle ustanovení § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákona.

[127] Protože soud je dle ustanovení § 52 odst. 2 soudního řádu správního vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, nemůže si již o této otázce učinit závěr odlišný. Pokud v rozhodnutí ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 26. 5. 2004 byl hodnocen obdobný skutkový stav s jiným závěrem, je nutné poukázat na shora citované znění čl. 40 Listiny základních práv a svobod, neboť s konečnou platností, nikoliv jen jako otázku předběžnou, může posoudit otázku viny a trestu pouze soud. Proto postup žalovaného, kdy nepřihlédl k rozhodnutí ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 26. 5. 2004 byl zcela v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a závěry zde uvedenými.

[128] Žalobce dále namítá, že žalovaný nepřihlédl k některým důkazům svědčícím ve prospěch žalobce a následně tak jednotlivé důkazy, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, byly vybrány účelově. Soud k tomuto pouze poznamenává, že žalobce nezohlednil uplatnění zásady volného hodnocení důkazů, která se vztahuje i k daňovému řízení. Správce daně a následně i žalovaný provedli hodnocení důkazů zcela v souladu se zákonem, neboť řádně zdůvodnili, proč některé důkazy byly v daňovém řízení použity a k jiným nebylo při stanovení daňové povinnosti přihlédnuto.

[129] Protokol o ústním jednání č. j. 6023-09/06-0211-021 je sice veřejnou listinou, ovšem obsah výpovědi žalobce, která je zachycena v této veřejné listině, nepoživá presumpci správnosti, nýbrž musí být jako jeden z důkazů, tedy jako výpověď daňového subjektu, hodnocena v kontextu s ostatními důkazy ve věci provedenými. Co se pak týče protokolu ze dne 3. 2. 2004, č. j. 24/04-0134-34-2, s hodnocením tohoto důkazu se žalovaný dostatečně vypořádal.

[130] K námitce, že rozhodnutí žalovaného jsou vnitřně rozporná a nelogická, když na jedné straně odmítají důkaz žalobce z důvodu, protože nebyl proveden rozhodného dne a na straně druhé se opírají o blíže časově neurčené důkazy ze dne 3. 2. 2004, které byly provedeny v trestním řízení, je nutné zohlednit následující. V rozhodnutí žalovaného je uvedeno následující: *K nabízenému důkazu daňovým dlužníkem a to protokolu ze dne 3.2.2004, č.j. 24/04-0134 34-2, nazvaný jako „Výsledek použití chemické nástrahové techniky“, z něž nezpochybnitelně plyne, že oproti jiným bývalým kolegům nepřišel daňový dlužník do styku s nastraženými celními kontrolními doklady, odvolací orgán uvádí, že byť je součástí spisového materiálu, CÚ Břeclav k němu v daném řízení nepřihlížel, neboť se jednoznačně nevztahuje k době vzniku celního dluhu v daném případě, jelikož tento úkon byl proveden dne 2.2. - 3.2. 2004 v nočních a časných ranních hodinách. Z tohoto důvodu provádět analýzu tohoto úkonu s ohledem na daný případ považuje odvolací orgán za irelevantní. Z rozhodnutí žalovaného tedy plyne, že žalovaný zcela v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů uvedl, proč k žalobcem navrženému důkazu nepřihlédl (provedený důkaz se nevztahuje ke dni vzniku celního dluhu).*

[131] Důkazy provedené operativní technikou (lustrace telefonního čísla ze dne 3.2.2004 a kontrola odchozích hovorů) pouze dokazují skutečnost, že žalobce spáchal předmětné trestné činy jako člen organizované skupiny, kterých se dopustil v určitém časovém horizontu.

[132] Žalobní námitce, že žalovaný nepřipadně přičítá žalobci jednání blíže neurčené osoby sportovní postavy v kožené bundě ze dne 29. 1. 2004, příp. dne 1. 2. 2004, nelze dle názoru soudu přisvědčit. Ze skutkového stavu popsaného v žalovaném rozhodnutí totiž vyplývá, že osobou v kožené bundě není žalobce, ale jiný člen organizované skupiny F. C.

[133] K námitce, že nebylo řádně provedeno hodnocení důkazů, se soud vyjádřil již dříve. Na tomto místě pouze soud opakuje, že hodnocení důkazů bylo provedeno zcela v souladu se zákonem, neboť žalovaný řádně zdůvodnil, jaké důkazy byly použity jako podklady pro vydání napadených rozhodnutí, případně z jakého důvodu nebyly další navržené důkazy zohledněny.

[134] Jen pro úplnost soud rovněž uvádí, že v daném případě není na místě opakovaně provádět žalobcem navržené důkazy, které byly již provedeny v řízení před správními orgány. Při jednání o žalobě ve správním soudnictví totiž není obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením správního řízení, správní spis je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Obsah správního spisu je samozřejmě bez pochybností známý soudu, správnímu orgánu, tj. žalovanému v řízení o žalobě, avšak i žalobci, který se v případě jeho zájmu má právo s obsahem správního spisu v průběhu správního řízení seznámit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, dostupný na www.nssoud.cz). K výše uvedenému je vhodné doplnit závěr, dle kterého pokud v řízení o žalobě ve správním soudnictví soud vychází z údajů obsažených ve správním spisu, aby ověřil skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu, pak tento postup nelze označit za dokazování ve smyslu § 52 soudního řádu správního.

[135] Co se týče zásady *in dubio mitius* vyslovené v nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, lze konstatovat, že v tehdy rozhodované věci šlo o to, že předmětem dvojího zdanění byl jeden a tentýž příjem, který měl být zdaněn pouze jednou. Stalo se tak na základě ryze formálněprávního výkladu, který Ústavní soud odmítl. V nyní posuzované věci však nebyl sporný výklad právního ustanovení – zde ustanovení § 240, ale skutkový stav, zda žalobce naplnil podmínky tohoto ustanovení, aby mohl být považován za daňového dlužníka. Žalovaný zjistil v daném případě skutkový stav dostatečně a na základě něho vydal napadené rozhodnutí. V daném případě nenastaly žádné pochybnosti, na základě kterých by musel žalovaný postupovat mírněji.

[136] S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že dokazování před celními orgány proběhlo v souladu se zákonem.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[137] Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, soud přisvědčil žalobci, když shledal vytýkanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí na základě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení podle ustanovení § 78 odst. 4 soudního řádu správního.

[138] Podmínky ke zrušení rozhodnutí správce daně shledány nebyly, neboť v předmětném řízení je pokračováno, jen se vrací do odvolacího stádia a vytýkané lze zcela

napravit v odvolacím řízení. K tomuto závěru srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008 – 76, publikované ve Sb. NSS č. 1997/2010, dostupné na www.nssoud.cz. V dalším řízení je žalovaný ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku.

[139] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. A dále s ohledem na ustanovení § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), který stanoví, že při spojení dvou nebo více věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno zákonem, se zvyšuje mimosmluvní odměna náležející ve věci s nejvyšší tarifní hodnotou o polovinu mimosmluvní odměny, jež by jinak náležela v ostatních spojených věcech. Zde soud vycházel i z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2010, č.j. 1 Afs 96/2009-87. Dále soud zohlednil skutečnost, že žalobce byl usnesením zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 30Af 161/2011-8, osvobozen od soudních poplatků.

[140] Krajský soud v Brně rozhodl o nákladech řízení vedeného před zdejším soudem pod sp. zn. 30Af 177/2011 následovně. V nyní posuzované věci byly podány 3 původně samostatné žaloby, byla vedena 3 samostatná řízení, v každém z nich zástupce žalobce učinil vždy 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu týkající se věci samé – žaloba).

[141] Žalobci proto náleží za samostatnou žalobu, jež byla vedena před spojením pod sp. zn. 30Af 177/2011, podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb. odměna za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu týkající se věci samé – žaloba) ve výši 2 100,- Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7 cit. vyhlášky) a částka k úhradě hotových výdajů za 2 úkony právní služby ve výši 300,- Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky).

[142] Žalobci dále náleží za podání 2 samostatných žalob, jež byly vedeny u zdejšího soudu před spojením věcí pod sp. zn. 30Af 281/2011, 30Af 284/2011, podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., odměna za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu týkající se věci samé – žaloba) ve výši 1 050,- Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, cit. vyhlášky za použití ust. § 12 odst. 3 cit. vyhlášky) a částka k úhradě hotových výdajů za 2 úkony právní služby ve výši 300,- Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), za každou dříve samostatně vedenou věc.

[143] Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení ve výši 10 200,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 28.11.2012

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu